

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2853/2020
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Паповић, адвокат из ..., против тужене „Addiko bank“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 959/19 од 17.12.2019. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 959/19 од 17.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 959/19 од 17.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули II 777/2018 од 11.02.2019. године, ставом првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 5. тачка 1. подтачка 1 Уговора закљученог између тужиље и тужене, прописана у члану 8. Уговора а која гласи: „Корисник кредита се неопозиво и безусловно обавезује да, на дан пуштања кредита у коришћење, плати Банци фиксну накнаду за обраду кредитног захтева у висини 2% износа одобреног кредита утврђеног у члану 1. овог уговора. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име стицања без основа исплати 35.740,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2017. године до исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка од 54.160,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 959/19 од 17.12.2019. године, ставом првим изреке жалба тужене је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка преко 48.160,00 динара до досуђених 54.160,00 динара са законском затезном каматом на ту разлику од извршности до исплате, док је у преосталом побијаном усвајајућем делу одлуке о гравној ствари првостепена пресуда потврђена, а жалба тужене одбијена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП. Наиме, иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у конкретном случају тужбени захтев тужиле је усвојен и утврђено да је ништава одредба члана 8. Уговора и тужена обавезана да тужиле исплати 35.740,00 динара са припадајућом каматом јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у висини од 2% обрачунат на основуцу која представља износ одобреног кредита, а који трошкови су тужиле наплаћени. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиле, као клијента наплаћени, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости уговора и неоснованог обогаћења, поднета је 17.04.2018. године, вредност предмета спора је 35.740,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о

спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић